UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Novum Gratiæ Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput IV. De ardenti charitate famulæ Dei Sor. Joannæ à Jesu Maria.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

Visual Library

vidit, abjecit se ad pedes ejus, veniamque supplex profunda cum demissione oravit. ipsius quoque Majestas brachiis eam excepit, aitque : Ignosco tibi. Curam gere Ecclesiæ meæ, nam ob id ego te in hoc mundo servo præsidem ac Protectricem peccatorum.

His atque similibus aliis favoribus confirmabat Dominus cor sponsæ suæ, nihi ominus tamen tam profunda erat ejus hûmilitas, tamque illa parum sibi fidebat, ut Dominus, quò scilicet Sponsa ejus optatâ tandem quiete potiretur ei semel apparuerit, corque ejus exemerit: acceptoque illo in manus argenteis, quæ tamen mox in aureas sunt conversæ, literis uni cordis illius lateri inscripsit, JESUS MEUS, alteri Spes mea. Quod simul sumptum sonat, JESUS est Spes mea. Postremò ait esse eam prædestinatam electamque ad æternam vitam, & uti electam libro viventium insertam. Hæc est profectò singularis gratia & favor, qui paucis admodum obtigit. Siquidem hoc prædestinationis arcanum seu Electionis ad beatitudinem æternam suis etiam intimis amicis facilè non pandit DEUS. Et tametsi id Joannæ Sponsæ suæ dilectæ revelârit, non tamen illa secura vivere voluit, sed perinde egit ac D. Paulus Apostolus qui ad tertium usque Cœlum abreptus fuerat quêque Omnipotens DEUS gratiæ suæ securum fecit, talique ratione salutis suæ certus ille evaserat adhuc tamen tã securè agere noluit, quin pœnas de se sumeret castigaretq; corpus, quò nimirũ adhuc tutior magis esset: Prout idemmet hoc de se testatur : Castigo inquit ille corpus meum & servituti subijcio, ne fortè cum aliis prædicaverim ipse reprobus efficiar. Sic prorsus agebat ista assecurata Virgo, postquam illi DEUS electionem suam ad salutem revelavit, vehementi nihilominus illa vivebat in solicitudine tantoque majorem exercebat pœnitentiam, nunquam non satagens, ut per bona opera certam spem suam efficeret. *Cor. 9.*

Christus D. Joannæ indicat esse electam ac prædestinatam ad gloriam.

CAPUT IV.

De ardenti Charitate famulæ DEI Sor. Joanna à JESU MARIA.

REgina Virtutum, animæ vita, participatio divinæ naturæ Charitas, pro objecto suo scopoque DEUM Omnipotentem habet. Consequitur ergo, quòd qui hâc virtute potitur, divinam Majestatem etiam ex toto corde diligat. Quis jam edicere valeat quàm eximiè ac mirabiliter castissima nostra Virgo Joanna præ aliis hâc virtute eluxerit? Ex operatione Charitatis, prærogativa hæc luculentius adverti poterit. Præcipua Charitatis operatio est amantes ambos mutuò inter se unire, DEUS jam, cùm tamen sit DEUS, adeò unum esse cum hac sua Creatura voluit, ut suum cor cum illius corde commutârit, sæpenumeroque ad sequentem modum eandem sit allocutus. Nunc scis, quod " ego me tibi copulârim, quód tuus ego sim, & tu mea, quod ambo nos unum simus, quodque aliud inter nos esse non debeat, nisi cor unum & una voluntas. Quoniam ergo cor est principi-

Quid sit Charitas.

Primus effectus Charitatis, mutuò unire amantes.

cipium vitæ, potuit hæc Apostolica mulier cum omni proprietate dicere, quod Paulus Apostolus dixit ad Galat. 2. Vivo ego, jam non ego, vivit verò in me Christus. Quod si Sor. Joanna de seid non asseveravit, asseverâvêre tamen ejus nomine Angeli. Dum namque aliquando Sor. Joanna altissimè contemplatione abrepta esset, reperit se Cruci admodum fulgidæ ac radicanti affixam, pone eam cruci pariter fixus pendebat ipse Christus, procedebant ab ejus cruce radii in Crucē Sponsæ suæ, tantoque Joannam splendore reddebant illustrem, velut si solis radij in lucidissima Chrystallo exciperentur. Aderant spectaculo huic ac scenæ amoris præsentes complures Angeli. Ubi igitur Ancillam Domini tali modo cruci affixam vidêre, quidam ex iis percontabantur. Quæ est ista quæ ascendit in Palmam ut apprehendat edatque fructus ejus? Alij vero respondebant: Hæc illa est non jam illa, quippe in qua vivit JESUS Christus. Erat sponsa ejus semper adeò illi unita, ut nusquam ab eo divelleretur, quandoquidem cautissima Virgo toto vitæ suæ tempore tantum abest, ut lethali labe conscientiam inquinârit, ut etiam nunquam non ardentissimo DEUM amore dilexeeit. Idipsum divina Majestas eidē indicavit. Quia verò S. Joanna meliùs ipsa loquitur, propria ejus verba hic admetiri lubet.

„ Eram aliquando, inquit illa, *n.* 22.
„ plurimùm derelicta solatiiq, expers,
„ neque ad me iterum redire sperui.
„ Monstravit mihi tunc Dominus
„ Crucem illam, quam corde meo ge-
„ ro, undiq; flammantem, igneam ac veluti cruore lotā, indicavitq; mihi, « hanc esse viam illam, quæ mihi tenē- « da sit. Præcepit is mihi ut in omnibus « operibus vestigia ejus secter, quod « etiam se facturam, quoad sibi fas foret, anima mea recepit. Istic divina « Majestas permagnæ cujusdam ab se « mihi collatæ gratiæ me commone- « fecit, videlicet quod per omnes toti- « us vitæ meæ dies, citra ullum inqui- « namentum conscientiæ, eruerit me « ex cunctis occasionibus, quas malignus dæmon mihi præparaverat. Fe- « cit hoc DEUS ob id duntaxat « quòd sit, qui Est, ego autem « tam fragilis imbecilla fragilisq; sim, « uti reverâ sum, & talem me ag- « nosco. Eodem momento cæperunt « omnes sensus mei ac porentiæ amplius intra se colligi, ita ut anima « mea ultra modum sublimè rapere- « tur; atq; in hoc ingenti favore pate- « fiebat mihi immensa magnitudo ac « Bonitas Divina, sic ut anima mea « tunc cognosceret, quòd nemo eum « diligere queat ut dignus est; verùm « quod sola ejus divina Majestas, quā- « tum digna est diligi, seipsam diligere « valeat, Fiebat mihi pariter palā protectio & custodia, quam nobis im- « pendit SS. Trinitas, itidemque mag- « nus ille amor, quem demonstravit « nobis æternus Pater, cùm Filium su- « um unigenitum daret nobis. Adhæc « cognitionem sum consecuta, sumæ « Majestatis ejus benevolæque propē- « sionis, quam gerit erga puritatem a- « nimarum nostrarum, qualiter nempe sit voluntatis ejus, ut anima humana « permultum illuminata, & Charitate « prædita ad originē suam, unde pro- « fecta est, redeat, atq; ita, dum anima «

Omnes peccandi occasiones DEUS Joannæ sustulit.

Solus DEUS seipsum dignè amat.

„mea hanc DEI voluntatē perſpicit, „omnem adhibet conatum ac dili- „gentiam ad emundandam ſe, eò dū- „taxat, quò ei cōplaceat. Et quia pro- „bè novit, animam per Charitatem „ceu aurum per ignem depurati, in- „de unicum ei eſt deſiderium Chari- „tate conflagrandi. Omnia verba hæc ſunt tanquam ſcintillæ igneæ Charitatis Joannæ, atque vel hinc liquidò licèt cognoſcere charitatem, quam præclara hæc ſponſa erga divinum dilectiſſimum ſuum ſponſum habuit, adeò robuſtam, fortem, eximiam conſtantemque fuiſſe, ut nullâ graviori culpâ toto vitæ ſuæ curriculo eum offenderit, aut inventam in ſacro Baptiſmatis fonte gratiæ gemmam unquam perdiderit.

Anima charitate ut aurum igne purificatur.

Altera Charitatis operatio eſt, quod amans ſine ſuo amato eſſe nequeat. Operatio iſta vel ex ſuperiore tanquam capite originem ducit, vel peculiaris eſt Charitatis effectus. Cùm etenim amans magis vivat in eo quod amat, quàm ſe ipſo, ex conſequenti etiam perſpicuū eſt, eum in ſe ipſo neutiquam quieturum, ſi ab amato ſuo ſit avulſus & abſens. Expendit id probè D. Bernard. dum de S. Sponſa cùm ſponſus ei eſt abſens ita loquitur. Audiebat ſupplicem illius clamorem ac vociferationem, videbat etiam extrema quæque illam conari, ut animi etiam oppreſſa deliquio, ultimâ neceſſitate conflictaretur. Unde „ inquit idem Bern. mirum non eſt, quod abſentia dilecti deſiderium ei acuat, eoque major ſit pœna dolorq; quò majus fuerit deſiderium. Idem iſtud flagrantiſſimæ amatrici noſtræ ſponſæq; Joannæ uſuvenit, prout ſequentibus teſtatur ipſa. Quâdâ vice, inquit illa, dum feneſtram quandam prætereo oculos in Cœlum ſuſtuli, ſubiitq; me vehemens divinæ Majeſtatis deſiderium. Anima item mea tota, cupiditate illâ erat abrepta, totaliterque ejus amore ſuccēſa. Ut ergo vidi nec- dum integrè diluxiſſe, magnâ voce exclamare dicereq; cæpi. Ubi te inveniā ô Phoſphore, ô Stella matutina? Quibus dictis, Dominum intra me vidi, qui ad me inviſendā advenerat. Erat anima mea inſtar candidæ nubis, Dominuſque venit cum valdè blanda tenuique aura ſuis in volutus veſtibus, quæ plus quàm ſol ipſe radiabāt. Et ſicut ſol ſuis radiis nubem candidam, valde pulcham & fulgentem reddit, ita planè operabatur ſol hic divinus in anima mea. Per omnes illas vices, quibus gratiā iſtā percepit anima mea, novo ſuccendebatur amore videndi agnoſcendique ſuum Creatorem, eidemq; ſerviendi. Neſcire ſibi tunc videbatur aliud præterquā flere, & apud Excelſam ipſius Majeſtatem queruari.

Altera Charitatis operatio adhærere amato.

Num. 148. ait dum aliquando ingenti DEO fruendi teneror cupiditate, (quaſi ſcilicet id merita eſſem) viſa eſt mihi ejus Majeſtas ac dixit: Habes me apud te, & necdum contenta es? Ego ſum apud te manebo- queſemper, cùm in te delicium meum voluptatemque habeam, tanquam meo deliciarum horto. Poſſitne luculentius à nobis deſiderari teſtimonium incenſæ anxietatis ac flagrātiſſimæ cupiditiſſimæ cupiditatis, quâ æſtuabat amans Virgo Sor. Joanna dile-

Deliciarū hortus Chriſtus eſt Joanna.

dilectissimum Sponsum suum intueri seseque cum eo intimè unire? Denique absente Sponso erat Sponsæ vita morte ipsâ amarior. Discupiebat, anhelabatque Joanna, uti Apostolus Paulus, fervidissimè, dissolvi, ac mori, ut totâ æternitate apud suum DEUM Sponsumque permanere posset.

Tertia charitatis operatio dolore cùm doleat amatus.

Tertia Charitatis est operatio, dolor gravisque sensus amantis, cùm amatus offenditur. Siquidem dolor animi usque adeò cum amore concrevit, ut juxta mensuram amoris, ob lacessitum offensumve amatum amans tristetur. Ingens illa Divini amoris flamma, quæ pulcherrimam istam Salamandram nunquam non urebat, colligi negotio potest, è penetrissimo eam exedente sensu doloris, qui ardens flagransque pectus illius, ob multiplices graviffimasque dilecti sui offensas afficiebat. Quocirca nobis aliud hic agendum non restat, quàm ut reminiscamur eorum, quæ jam ante copiosè relata fuêre. Cùm Glorioſissima Virgo MARIA lacrymantibus oculis Sor. Joannæ aperuisset varias offensas & crimina mundi, adversus Sanctissimum Filium suum impiè perpetrata, cor ille tunc Sponsæ suæ toraliter succendit & flagrans amore reddidit; an non tunc simul pectus illi dissiliit cruentusque fons sanguinis è disrupto ejus corde prorupit? Majusne quid amore ardens Seraphin præstare queat? Nihil magis adversum Divini hujus Seraphini animo erat, quàm DEI offensas spectare oculis, profundebatque in peccatorum consideratione non lacrymas tantùm ex oculis, sed & sanguinem è corde, quod in pectoris penetralibus eidem præ dolore crepuit. Ideoque non illa semel duntaxat, sed innumeris vicibus sese obtulit, ad ferenda. Omnium SS. Martyrum supplicia, quò scilicet eo pacto crassas, immanesque omne genus dilecti sui offensas averteret. Dicendumne jam videtur Virginem istam esse Martyrem, cùm tot, tamque graves cruciatus in corpore, interiusque in anima pro DEO suo sit perpessa? Nequaquam. Non enim illa Martyr actu effecta est, eò quòd persecutores Ecclesiæ Tyranni Sponsæ hujus sanguinem minimè fuderint. Erat tamen illa Martyr amoris, qui pharetræ suæ sagittis cor Sponsæ suæ transfixit. Si D. Cyprianus de SS. Confessoribus bellè asseruit, cordi animoque SS. Confessorum Martyrium defuisse, non verò animum Martyrio, quid non de hac flagrantissima Virgine dici possit, quæ non solùm corde animoque Martyrio non defuit, sed etiam atrocissimas Martyrii pœnas corde suo pertulit, atque singulari & inaudito Martyrii genere innocentissimum venæ cordis sanguinem profudit?

Pectus corque Joannæ disrumpitur læsi amati causa.

Joanna est Martyr amoris.

Ex hac incensa toraliter Charitate DEI, ardor Charitatis in proximos uti arbor à radice ortum duxit, atque id tantò magis, quòd Advocata Protectrixque mortalium à DEO esset constituta. Diversa ejus opera, modestiæ, laboresque hominum causa exhausti, ac multò longè ingens illius pro humano genere plura agendi ac tolerandi desiderium, omnem excedit vim humani eloquii. Tota illius vita aliud non est quam vehementis

Ex charitate DEI nascitur charitas proximi.

ejus imago charitatis, quam pro corporali æquè ac spiritali hominum emolumento gerebat. Hic erat cogitationum ejus verborum atq; operum, ejus desid riorum, orationum lacrymarumque ejus jejuniorum, duri & peracerbi vestitûs, afflictationum sui & horribilis pœnitentiæ scopus. Totum id ad procurandam totius mundi peccatoribus misericordiam dirigebatur. Deinde, non immeritò obrigescet intellectus noster, si recogitet, mira ejus variaque inventa & artes, nec non indesinentem curam veniæ peccatoribus obtinendæ, Divinæque Majestatis à severitate ad misericordiam, mirâ quâdam ratione inflectendæ. Erat quippe nonnunquam ejus angor in deprecando pro hominibus adeò vehemens, zelus atque ardor eorundem salutis tam incensus, ut veluti mentis impos extra se posita, tã aliena loqueretur, eaq; ageret, quæ ad rectæ rationis amussim exacta, meritò supervacua, temerari[illegible], audentis præsidentisq; nimiũ amoris videri potuissent, dum illa interdum DEO auderet dicere, si peccatoribus nc[illegible] ignoscere è libro se vitæ sua Maje[illegible]pungeret. Mox deinde DEU[illegible] veluti provocare ausa, ajebat ad illum; si tua Majestas nolit preci meæ acquiescere, æquè parum ego ejus voluntati præceptisque morem geram. Non admodum grandis est charitas, quæ amantem amentem non efficit. Amantes animæ DEUM alloquuntur verbis, quæ puro è zelo amoris profluunt, quæ quidem humanæ menti deliria videntur, DEUS verò tantum abest, ut ea ægrè ferat, ut etiam ejuscemodi animæ magis devinctum sese demonstret, uti in hac dilecta Sponsa sua perspicuè ostendit. Sic illa nimirum ploraret, aut quempiam sensum doloris iramve proderet; tum enimverò juxta voluntatem ejus peragebat omnia, seseque victum ac captivum dabat, non sine singulari devincti animi significatione. O perquam amabile certamen, inquit D. Ambros. *serm. 15.* felix violentia, quæ non contemptim rejicitur, sed amabiliter atque amicè acceptatur! Hunc in modum quando servi DEI cum DEO pugnant, tunc eò majore veneratione cultuque DEUM reverentur, quò ejusmodi amicâ vi DEUM acriùs oppugnant.

Variis artibus utitur Joanna ut peccatoribus veniam obtineat.

Magnus DEUM amantis amor non est, qui eum amentem non facit.

Quàm incensa flagransque Joannæ nostræ fuerit Charitas, non modò ex ejus effectis, sed ipso etiam originario ejus fonte cognosci perfacilè potest. Bini aliquando Angeli purpureo totoque igneo Sponsam Christi indumento convestiêre, eamque ad sequentẽ sunt allocuti modum. Joanna huc nos advenimus ablegati à [illegible]O, ut hâc te veste donemus, [illegible]ein-ceps nullâ rerum terrena[illegible] cupiditate tenearis, sed omnis tua inclinatio appetitusque in res Divinas propendebit. Ita etiam evenit; peractâ quippe hâc Cœlestis indumenti traditione, persensit Joanna esse se indutam virtute ex alto, & quidem tam vivo ac vigente incendio roboreque Divinæ charitatis, ut tota propemodũ conflagraret ac contabesceret ingenti desiderio, omnes mortalium animas Sponsi sui amoris igne succendendi & concremandi. Vivacissimis ardebat in illa fervor iste Charitatis flammis, summo cum desiderio vitam profundendi

Omnis Joanna propensio Divino munere ad Cœlestia fertur.

Mori parata est ut amor DEI creaturis inseratur.

dendi, quò sanctus ejus amor mortaliū animis ac pectoribus inseri posset.

Aliâ quapiam vice Sponsa Christi abrepta ectasi erat, reconditâ significatione arcanorum plenâ. Vidit se in alto quodam monte, Christumque specie hortulani conspexit, excelsam eo etiam in schemate Majestatem præferentem. Dum igitur Joanna ejus actiones intentè observat, videt suum animæ hortum, ab eodem pretiosissimo ejus rigare sanguine, Charitatem seri, ejusdemque virtute animam suam perquam frugiferam reddi.

Aliâ quâdam die cùm Sor. Joanna in Oratione in DEO collecta esset, ingenti ardebat desiderio proprio amore exui. Interea supervenit ei tanta amoris vehementia, delectabilisque mentis alienatio, quasi anima ejus è corpore gestiret exilire. Eâ in ectasi conspexit Redemptorem nostrum tali specie, quâ hic in terris versabatur. Reclinârat se is proximè ad cor Sponsæ suæ Joannæ, Crucemque quam illa assiduè in corde circumferebat. Gerebat penicillum manu, Sponsamque suam vividis adeò lucidisque, pulchrè & eleganter depinxit coloribus, ut radians ei quidam Adamas, ac micans simul purpura videretur. Ut igitur Dominus manum retraxit ab opere, comperit Joanna se Divino amore totam succensam & ardentem.

Christus Sponsam suam ipse depingit.

Alio item tempore cùm famula D. minimè cogitaret, sensit animam suam in magnanimæ Aquilæ modum summâ pernicitate in alta subvolantem, ut scilicet sacram in Divino pectore prædam abriperet, tuncque eam Dominus verbis multum consolatoriis est allocutus. Filia, dicens, curæ tibi sit, velim, honor meus atque gloria, ego verò te tuaque curabo.

Homo curet honorem DEI & DEUS hominem curabit.

Hisce atque aliis ejusmodi Divinæ benevolentiæ favoribus ac gratiis, quæ ipsas inscrutabilis Divini Oceani ripas veluti supergressæ, latè sese diffuderant, ejusque filiæ Joannæ cor inundârant, Virginei ejus pectoris concha ardentissimo S. Spiritus igne tota quanta repleta fuit. Deprehendebat illa colorem ejus incendii ex multigenis ejus operationibus, quas illa modo valde sublimi exponit, quantumvis verbis differat simplicibus. Igitur num. 221. vitæ suæ ita loquitur. Effectus, qui in anima mea exinde remanent sunt, humilitas, ac supramodum dulcis lætaque fruitio, cum intentissimo desiderio summi communisque omnium boni, atque ut cuncti mortales immensam DEI magnitudinem bonitatemque agnoscant. Rebus sic constitutis remanet anima, creaturis omnibus veluti mortua, nec ullius rei hujus mundi meminit, siquidem summum istud bonum in ejus cor venit, totum id occupat, ejus magnitudinem dilatat, magnâq; vi in anima sibi sedem constituit, summâ cum pace ac quiete potentiarum. Porrò anima exinde adeò fit ebria, ac si stolida & amens amore esset. Est illa tum quoq; plena delitiis ac jubilatione, idque cum exteriore illius etiam sensu neq; lætitiæ modū ponere, frænareve gaudia prævalet, quantūcunq; etiam conniteatur, sibiq; vim inferat. Istud est summum bonū, in quo omne aliud bonū includitur, aut potiùs eminēs quædā supremi boni cognitio; videturq;

Operationes & effectus amoris in Joanna.

oculi

„ oculis adempta caligo, dum Divini „ Numinis magnitudo cernitur, ejusq; „ proprietates singulari quodam ac „ præcelso modo cognoscuntur. Hic „ eum amat anima ob id solum quod „ sit amabilis, nec tunc beneficiorum „ acceptorum meminit, sed neque „ Cœli sui gratiâ conditi, sed tantum „ delectatur in eo, quod DEUS sit, „ atque hoc efficit quod illa extra se „ purissimâ abeat affectione.

Ubi nunc locorum talis reperietur Apelles, qui meliùs queat vividos coruscantesque Charitatis radios penicillo exprimere? Expertus hoc amator Augustinus Charitatem in hunc describit modum. Charitas, inquit ille in *Ps.* 72. ut incommixta puraq; sit, solo amoris intuitu amare debet. Si DEUM amo, quod mihi aliquid donet, aut me remuneretur, beneque habeat, tum magis propriè est meimetipsius amor, quàm DEI. DEUM verò amare solum ex amore bonaque erga ipsius Majestatem affectione seu benevolentia, hic est verus purusque amor, quippe qui nulli propriæ utilitati sit permixtus. Tali Charitate præclara sponsa Joanna à divino sponso suo donata fuit.

Purus DEI amor solius DEI causa DEUM diligit.

Ad lucem jam descriptæ puræ Charitatis, dedecus ac probrum malarum Sanctimonialium, ceu ater calor juxta album positus, faciliùs deprehenditur. Hæ siquidem petulantiam procacitatemque suam nomine amicæ piæque affectionis insignire nituntur, eoque pactô Sponsum suum Cœlestem contemnunt. Optandum sanè foret ut hæ fatuæ Virgines attenderent, quod D. Hieronymus DEO sacratæ Virgini Eustochio scribit *Ep.* 32. Adverte sis, bene, Eustochium, ait ille, " quod sponsus cui te despondisti, " tam Zelotyppus amator sit, ut riva- " lem in amore non ferat. Et quidem " amorē tuum usque adeò Zelatur, ut " non probet, si vel uni viro in faciem " aspicias, sed vult ut ejus solius vul- " tum spectes.

DEUS vult solus amari.

Moniales illæ, quæ affectiones istas tueri volunt, tantò majus patentiusque suum vulnus efficiunt, mali medicinam negligunt, seque totas in interitum agunt præcipites. Palam quippe est, quod omnes ejusmodi improbarū amicitiarum affectiones aperti sacrilegij sententiâ percellantur. Sed fortasse dicent, suas correspondentias, non esse amicitias ullas, sed humanas ac breves conversationes. O cœcam grandemque dementiam, ac deceptionem mali dæmonis! Age, dic mihi quæ sponsa es Christi, inquit D. Ambros. Quid cum amatoribus mundi te attinet loqui? Quid ab eis discere vis? Fortè quia perditè vivunt, cupis tuam ab eis condiscere perditionem? Si nonneminē quæris qui te castitatē servare edoceat, isti eam non colunt. Vis forsitan DEO fidelis permanere? Hi fidem DEO non servant. Christum requiris? Non ille in eorum animis habitat. quid quæris nescio, neque quid hæc amicitia sit, quam tu correspondentiam appellas. Quidnam oro charæ Virgines, nunc mihi ad hæc respondebitis? Si à periculoso tempestatibus fœdo, procellosoq; mundi hujus pelago, & ab interitu in Cœnobio animas vestras vindicandi propositum habuistis, cur igitur littus desertis iterumque mare, repetitis cupitisq; naufragij subire damna? Si DEO vos copu-

Amicitia terrena magna funt diabolidecipula Religiosis

copulâstis, fidemque Sponsalem stipulatâ manu addixistis, cur manum illam nunc perfidè retrahitis? Arbitramini fortè, amicitiam DEI posse cum sæculari unquam convenire? Quæ communicatio luci ad tenebras? Longè minus in DEO Sacrata Virgine amor humanus cum Divino convenit. Quid ad hæc respondere valetis? Quid animo agitatis, aut quid requiritis? Si unaquæque vestrûm DEO se fœdere Sponsalitio devovit, cur hominibus placere gestitis? Si hominibus placere vultis, cur vos DEO despondistis? Beata est Sanctimonialis illa, scribit D. Hieron. ad Virg. Eustochium, in fine, quæ uti hæc Sponsa dicere corde atque ore potest, JESUS est amor meus. JESUS est Sponsus meus. JESUS est DEUS meus & omnia.

CAPUT V.

De prompta parat aque semper Obedientia Ven. Virg. Sor. Joannæ à JESU MARIA.

ANgelicus Doctor, D. Thomas Aquin. 2.2. q. 180. a. 8. probat suo more efficaciter, tres inter Virtutes, quæ Religiosum statum coronant, supremam coronam obtinere Obedientiam, Paupertatique atque Castitati lauream præripere. Neque ambigendum est, quòd Obedientia inter Virtutes tanquam eximium monile reluceat, eò quòd præcipuus animæ nostræ thesaurus, libera voluntas nostra DEO per eam offeratur. Virtus tamen hæc, tunc potissimum elucet præ aliis, cùm nos principaliter ac sine medio DEO obedimus, & propter eum Præpositis nostris, quis ejus vices gerunt. Discrimen inter utramque est, quod prior sit in consideratione DEI, à quo præceptum emanat, posterior sit perfectior propter hominem, qui Obedientiam præstat. Voluntas equidem nostra, non gravem patitur contradictionem, ut DEO obediat, per se ipsum ac sine intermedio aliquid præcipienti, at verò hominis præceptis parere, tametsi DEI intuitu id fiat, hâc sanè in re insignem experitur voluntas nostra repugnantiam. Quoniam ergo major reperitur fortitudo heroicusq; magis animus invincenda voluntate nostra, idcirco pro majori etiam illud virtute habendum est.

Obedire ne DEO, an homini pranobilior, posterior sit perfectior propter Deum sit perfectius.

De perfecta Obedientia, quâ nimirum Ven. hæc Virgo Sacro Sancta Altissimi præcepta summâ excellentia implevit, ultra nihil dicendû videtur, quàm quod superiori Capite adductum est de Charitate, de qua veluti fonte integra hæc cum Divina voluntate conformitas profluit. Solûm restat ut nunc aliquid memoremus de perfecta illius Obedientia, quam Superioribus suis exhibuit, in quo nucleus Virtutis hujus est situs, Excellens cum primis eo in genere eximiaque fuit Sor. Joanna. Siquidem ut Christum sequi posset, nihil aliud Sponsa ejus videbatur, nisi ut per omnia esset obediens. Puncta aliquot hic afferre est animus, quæ ipsa memorat, è quibus ingens illius amor virtutis hujus clarissimè perspicietur.

Num. 47. ita inquit, singularem donavit mihi D. DEUS gratiam, quod Obedientiam attinet, nimirum quòd peculiare mihi semper esset solatium habere quempiam